

Kroniek voor Kunst en
Kultuur

Gerard Sluyter

Gerard Sluyter

Kinderen buiten

GERARD Sluyter is een kunstenaar, die met zijn werk wel bijzonder zelden in de openbaarheid treedt. Wel zien wij zijn opvallende gedaante, met zijn ruige baard veelvuldig op alle plaatsen, waar de Amsterdamse kunstenaarsbent pleegt bijeen te komen; maar daar blijft het dan ook bij.

De tentoonstelling van zijn schilderijen, die de kunstzaal Plaats te Den Haag in de eerste weken van februari jl. heeft gehouden, was dan ook voor velen een volkomen verrassing.

Toch vonden wij in wat daar te zien was een afdoende verklaring voor Gerard Sluyters expositieschroom.

Want de meest opvallende eigenschap van zijn werk is juist een grote discretie; hij bedient zich van de beeldende middelen met terughoudendheid; de kleur is nooit luid of briljant; okers, zachte groenen en een bestoft steenrood, in dicht bijeen liggende valeurs, zijn hem voldoende; zijn tekening vermijdt de effectvolle spitse of hoekige vormen; zijn zachte lyrische gestemdheid en zijn sensibiliteit schijnen zich daartegen te verzetten. Al zijn werk ademt een argeloze en devote verwondering uit over het levensmysterie, dat hij buitengewoon voorzichtig en haast aar-

zelend tracht te benaderen door middel van zijn kunst. Heel moeizaam en langzaam brengt hij laag over laag de verf op het doek, totdat de kleur gerijpt is en de vorm verdicht. Het resultaat is dan een zuivere bekentenis van een kunstenaarspersoonlijkheid van zeer bijzonder gehalte en oorspronkelijkheid. Gerard Sluyters tedere gevoeligheid disponeert hem bijzonder voor het portretteren van kinderen, die hij met vaderlijke liefde en intuïtie weet te peilen.

Het hierboven gereproduceerde grote schilderij, dat door jaren arbeid langzaam gerijpt is tot een waarlijk monumentale compositie is te beschouwen als een synthese van zijn dichterlijk kunstenaarschap. Zelden ziet men op een schilderij kinderfiguren, die tegelijk zo volkomen zijn opgenomen in de natuur, en tegelijk zo geïsoleerd bevangen zijn in hun eigen individualiteit. Zelden werden realistische, expressieve en decoratieve impulsen zo gelukkig samengesmolten tot een overtuigend geheel van zulk een diepgang.

HANS ENGELMAN